

CSILLAGOS

2021/3

templomi hírlevél

Igemagyarázat

Újabb virágvasárnap?

„Amikor közelebb ért, és meglátta a várost, megsiratta, és így szólt: Bárcsak felismerted volna ezen a napon te is a békességre vezető utat! De most már el van rejtve a szemed elől. Mert jönnek majd rád napok, amikor ellenségeid ostromfalat emelnek körülötted, körülzárnak, és mindenfelől szorongatnak, földre tipornak téged és fiaidat, akik falaid között laknak, és kő kövön nem marad benned, mert nem ismerted fel meglátogatásod idejét.”

(Lk 19,41–44)

Kedves Testvérem, te nem érzed úgy, mintha már hallottad volna valahol ezt a történetet? Mármint nem csak a virágvasárnapi bevonulásra gondolok. Mert abban biztos vagyok, hogy hallottad már. A templomban minden évben felolvassuk, egyszer még hozzá is költöttem. Elgondolkodtunk azon, hogy mi lenne, ha máshogy lett volna. Elő is adtuk már nektek. Még olyan is volt, hogy a számár szemszögéből. De nem erre gondoltam, amikor feltettem a kérdést.

Nincs olyan érzésem, hogy hallottad már valahol annak a Jézusnak a történetét, akit érkezésekor hozsánnával fogadnak, másnap pedig jórészt elfelejtik? Nem ugyanett olvassuk-e fel karácsonykor is? Meg mintha

az advent és a böjt is erről szólna. Hogy ott van Jézus, és az milyen jó, közvetlen azután pedig leülünk a terített asztalhoz, mintha mi sem történt volna.

És nem így van a saját életünk történetében is? Hogy jön a böjt időszaka, ami megvonásokkal, megkötésekkel jár, sokszor olyanokkal, amiket nem is mi választottunk. Mi pedig letesszük a nagyesküt, hogy ezentúl minden máshogy lesz, és másnap már nincs is máshogy. Ja, nem ez az újév.

Hát hány virágvasárnapi bevonulásra meg szükség, hogy valami változzon?

Mert a jézusi bevonulásból elég volt egy is, bármilyen hihetetlenül hangzik. Nem azért nem ismétli meg minden évben, mert megunta, hanem mert nincs már rá szükség. Elvégeztetett. Illetve még nem, azt majd jövő héten emlegetjük fel újra. De ha még bírsz követni, akkor megfigyelhetsz egyfajta visszatérő motívumot a Jézussal való kapcsolatunkban. Valahogy mi mindig, újra meg újra igényeljük, hogy bevonuljon a mi Jeruzsálemünkbe. És ő újra meg újra

jön, és mi hozsánnázunk. Sok szép ígéretet teszünk, ahogy az énekekben is le van írva, és aztán szépen meg is szegjük őket. (Mert-hogy az ének így folytatódik, de sajnos többnyire a valóság is így van).

Hát mégiscsak a görögöknek van igazuk? Vagy nem is tudom ki mondta, hogy: az ismételtes a tudás anyja? Lehet, hogy nem is mondta senki, csak egyszerűen megfigyelte hogy az emberek ilyenek. Ki sem kellett mondania, mindenki tudja magától is. Vagy azt, hogy okos ember a más kárából tanul. Általában azt gondolom, hogy ezek közül egyik sem igaz. A mai emberre legalábbis biztosan nem. Mert a mai ember nem tanul semmiből. És ebbe magunkat is beleértem.

Hát nem folyton ugyanabba a verembe esünk bele? Lehet, hogy még táblát is tettünk mellé, vagy költöttünk hozzá valami frappáns mondókát. Lássuk csak: aki másnak vermet ás. Mindegy, hogy ki ásta, előbb-utóbb úgyis beleesünk. Nem hogy más kárán, de még a sajátunkon sem tanulunk. Mi lenne, ha azt mondanám, hogy temessük be azt a vermet?

Lássuk csak. Lennének néhányan, akik azt mondanák, hogy az nem az én dolgom, ne üssem bele az orrom. Lenne néhány, aki nagyon jó ötletnek tartaná, de aztán elkerülné, amíg el nem készül a munka, nehogy segíteni kelljen. Lenne pár, aki más megoldásokat ajánlana fel: építsünk fölé hidat! Fúrjunk alá alagutat! Indítsunk rendszeres léghajójáratot a túloldalra! Lenne valaki, aki letről kiabálna fel, hogy onnan legalább

nincs hova esni, és nem is olyan rossz, hiszen ennél csak jobb lehet. Milyen peszsimista vagyok ma... Vagy mondhatnám, hogy realista, de akkor még cinikus is lennék.

A lényeg, hogy Jézus jön, és valamit tenni kell. Ez a két dolgon van, és mindkettő elkerülhetetlen. Egyrészt Jézus olyan biztosan és megállíthatatlanul jön, hogy az biztos és megállíthatatlan. Jézus még a szóban forgó veremnél is kikerülhetetlenebb. Egészen biztos, hogy előbb vagy utóbb belebotlunk, mert ő az, aki jön felénk. Be akar lépni az életünkbe. Nem erőszakosan, ahogy a felolvasott történetben sem úgy tette. Nem is elfoglalni akarja az egészet, ahogy a szóban forgó történetben sem tette. Úgy lép be az életünkbe, mint aki az egésznek az ura. Pont úgy ahogy a szóban forgó történetben tette. Nem elvenni akarja tőlünk az életünket, hiszen tőle van. Mindenünk tőle van, és azt teszünk vele, amit akarunk. De ha jön, és meglátja, akkor lehet, hogy úgy sírva fakad, mint a szóban forgó történetben.

Minek ment Jézus pont Jeruzsálembe? Nyilván tudta, hogy ott mi várja, és most nem a keresztre feszítésre gondolok. Tudta, hogy a földi élete a kereszten ér majd véget, akkor is, ha soha nem ment volna Jeruzsálem közelébe. Nem is azért ment oda, mert szerette a várost. Szerette, az igaz, de nem azért ment oda. Azért ment oda, mert az volt az egyetlen hely, ahol Istennek temploma volt. Úgy is mondhatnám, hogy ott volt Jézus egyetlen temploma, adja magát, hogy

odamenjen. Azt hiszem, ebből a rendkívüli helyzetből ki tudjuk azt is következtetni, hogy mennyire fontos lehetett számára, hogy ott mindent rendben találjon.

Sajnos nem így volt. Építészetiileg rendben volt, társadalmilag virágzott, de lelkiileg romokban hevert. A templomban kufárok, akik a bűnbocsánattal kereskednek, az emberek vitatkoznak egymással, Istennel, lóg valami oda nem illő a levegőben.

Látszat a kegyesség, látszat az öröm, látszat az egész. Pár napig sem tart, hogy újra ellene és egymás ellen forduljon mindenki. Pedig mennyire várták. Sőt az egész emberiség az édenkertje óta ezt várta. Azóta hogy Isten közelsége elérhetetlen távolsággá vált, az emberiség tűkön ülve várta, hogy véget érjen az az ideiglenes időszak, amit Isten kimért az első emberpáron keresztül Jézus eljöveteleig mindenkire. És a fogadtatás remek, aztán valahogy minden elromlik.

Veled volt már úgy, hogy nagyon vártál valamit? Mondjuk ennek a bezártságnak a végét? De mégis miért várod? Az édenkertből ki lettünk zárva, a magunk építette világba pedig be lettünk zárva. Pedig biztos vannak páran, akik azelőtt folyton azt mondogatták, bárcsak többet lehetnék otthon. Milyen jó lenne mindig a családom körében lenni. Végre lenne időm a sok elhanyagolt feladatomra, akkor megjavítanám a csöpögő vízcsapot, a nyikorgó ajtót, befoltozhatnám végre a kutyaöl tetejét!

Nem tudom, hogy ezek közül bármelyiket is sikerült-e teljesíteni, de most meg az van, hogy mindenkinek tele a hócipője az egésszel. Ha ez véget ér, minden más lesz majd. Megbecsülöm, hogy oda mehetek, ahova akarok, nem kell maszk, nem kell teszt, mehetek majd színházba, moziba, koncertre.

De erre térjünk majd vissza két héttel a feloldás után, és nézzük meg, hogy változott-e valami? Te mit gondolsz? Jobb lesz a világ, mert tanultunk a hibánkból?

Vagy lesz néhány nap hozsánna, bepótolunk néhány kimaradt bulit, de aztán mint ha az egész meg se történt volna, visszatérünk a szokásos unott hétvégevárásunkhoz, amikor végre otthon lehetünk egy kicsit?

Lehet akárhány virágvasárnap, amíg fel nem ismerjük, mi az ami tényleg a javunkra van. Lehet akárhány virágvasárnap, amíg fel nem ismerjük, hogy az az első, az egyetlen, az igazi, az igazából rólunk szólt. Nem csak miattunk, de értünk volt.

De okoz-e bármilyen változást az életünkben? Legyen ez a hozsánna ünnepe, de ne érjen véget a következő péntekre. Ne csak addig vágyjunk arra, hogy Isten belépjen az életünkbe, amíg meg nem érkezik. Ne csak az érkezésekor fogadjuk a tőlünk telhető legnagyobb alázattal, hanem készítsünk neki olyan helyet, ahol szívesen marad. Tedd fel magadnak a kérdést, hogy nagypéntekre, a húsvétra vagy Jézus feltámadására készülök-e éppen? Úgy gondolom, ettől a választól függ az életünk.

Élünk-e majd a szabadsággal, ami most annyira hiányzik? Élünk-e a szabadsággal, amit csak Jézus hozhat az életünkbe? A szabadsággal, ami a bűn rabságának az elmentéte?

Vagy visszatérünk a sötét szobánkba?

Csendesedj el egy kicsit, és vidd Jézus elé a válaszodat. Ámen.

Mikos Tamás, beosztott lelkész

Nagypéntek

„Tizenkét órától egészen három óráig sötétség lett az egész földön. A nap elhomályosodott, a templom kárpitja pedig középen kettéhasadt. Ekkor Jézus hangosan felkiáltott: „Atyám, a te kezedbe teszem le az én lelkemet!” És ezt mondva meghalt. Amikor a százados látta, ami történt, dicsőítette Istent, és így szólt: „Ez az ember valóban igaz volt.” És az egész sokaság, amely erre a látványra verődött össze, amikor látta a történeteket, mellét verve hazatért.”

(Lk 23,44–48)

Manapság nagy hírértéke van mindenfajta tragédiának. Leginkább oda özőnlenek a média emberei, ahová valami egyéni, közösségi vagy természeti csapás sújtott le. Jó ára van mostanság egy-egy vírus- vagy katasztrófa történetnek, akár képekben, akár írásban. Minél kínosabb a történet, akár lelkiileg, akár fizikailag, annál jobb. Sokat gondolkodtam: vajon miért éppen ez a típusú hír a legkelendőbb? Talán azért, mert a ma embere saját élete titkolt vagy nyilvánvaló kudarcainak fájalmát mások keservével próbálja enyhíteni?

A nagyheti „kínos” eseményeket újra-gondolva elképzeltem, hogy hogyan „tálalnák” azt manapság.

Egy pletykalapban már régtől cikkeztek volna Róla. Róla, akit egyrészt Mesternek hívnak, aki sokakat meggyógyított, aki sokakat tanított, akit sokan követnek. Róla, akit másrészt állandóan bírálak, akinek mindenáron keresztbe akarnak tenni, akitől féltetni kell a naiv embereket, mert tévtanokat hirdet... Na most már végre történik valami... Bejön Jeruzsálembe, és a tömeg követi, isteníti! Vajon mi lesz ebből... beme-részkedett az oroszlánbarlangba... Hát ez várható volt! Kicszelezték, elárulták, bevádolták, elítélték, kivégezték... Volt... nincs... Igazából, hogy mi miért történt, volt-e értelme? Ez már nem téma. Egy jó sztori volt Valakiről, akit sokan ismertek, de Akinek nem jött be dolog... Ennyi. Itt vége. Jöhet a következő sztori, felszabadult egy hasáb az újságban...

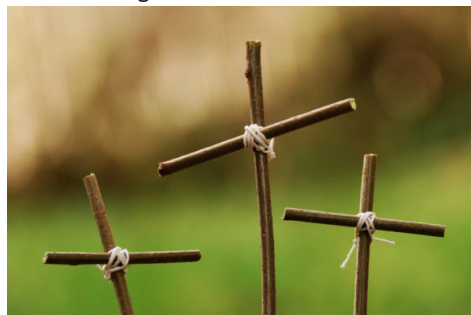
A kereskedelmi televíziók reklámjai, híradói már hetek óta a páska ünnepe körüli dolgokat hirdették volna. Akárcsak manapság a húsvét körülieket. Hogy milyen gazdaságosan szerezhető be a templom udvarában az áldozati állat, hogy milyen jó lehetőség van a pénzváltásra az adományokhoz, meg hogy a piacon mi minden kapható az ünnepi asztalra. Fut még egy hír erről a magát Isten Fiának kikiáltó Jézusról, akit sokan szeretnek, de aki sokak szemében szállka. Aki lehet, hogy felkavarja az ünnepet ott a fővárosban, hiszen nagy tömeggel vonult be. Talán valóban átveszi a hatalmat? Kiúzi a rómaiakat? De mi ez

a mozgolódás körülötte? Mi ez a tömeg? Mozgás van, akció – a sztori jónak ígérkezik! Feszítsd meg?! Maga viszi a keresztet, mennyi ember kíváncsi rá, ez aztán az esemény.

Ennyi volt, még jó, hogy ennyit is elcsíptünk belőle. Még egy ráközelítés a keresztre, a középsőre jobban, az az érdekesebb. Olyan gyorsan peregtek az események. A tömeg is oszlik, mindjárt naplemente, kezdődik az Ünnepe, már minden kész, rendez, ünnepezhetünk!

Kedves Testvérek! Az a különös az egészben, hogy valóban elkészült minden. A lélekmentés, a megbocsátás, a kegyelem, mind-mind egészen nyilvánvalóan elvégzett, de a dolgok mélyét annyi kevesen keresték, annyi kevesen próbálták megérteni és elfogadni.

Nagypénteken mi ne tartozunk a felületesen emlékezők közé, hanem nézzünk az oly jól ismert tragikus események üzenetére úgy, mint amik lelkünk megmentése, örökéletünk szempontjából elengedhetetlenül szükségesek.

A felolvasott Ige tudósítása szerint Jézus halálát gyászolja a föld és a menny. Hiszen Jézusnak, Isten Fiának halálakor megmozdul az ég és a föld. Sötétség borul a földre a Világ Világossága halálakor, amikor a Teremtő Egyetlenegye földi életének lámpása kihuny. A természet égitestei, a nap, hold és a csillagok is elvesztik fényüket és erejüket.

Nem lehet akkor sem fény, sem öröm, sem boldogság és tündöklés, amikor Jézus Krisztus életével fizet a világ minden egyes embere bűnéért.

Ugyanígy sötétség tölti el azok életét, egyéni személyes, de közösségi, családi, társadalmi létét is, akik megpróbálják elűzni vagy száműzni Jézus Krisztust életükből.

A kárpit kettéhasadásáról is olvasunk a leírásban. Ez egyrészt figyelmeztető jel a templom pusztulására. Mert a Jézus jelenlétét, erejét és örömét nélkülöző közösség hitehagyott és gyümölcstelen. Másrészt ez a jel – a kárpit kettéhasadása – leginkább arra utal, hogy megnyílt az út Isten felé. Jézus eljövételével, életével és halálával megszűnt az Istent és embert elválasztó közbevetetés. Az Úristen irántunk való szeretetét soha sem azelőtt, sem azután nem lehetett úgy megismerni, mint a golgotai kereszten, amelyen Isten tulajdon Fiát áldozta fel értünk, bűneinkért.

Jézus Krisztus e szavakkal fejezte be földi életét:

„Atyám, a te kezébe teszem le az én lelkemet!” Az Úr Jézus hangos imádságába alapjaiban beleeremeg a menny. Meginognak fundamentumai, amikor Isten Fia Atyja kezébe teszi le lelkét. Jézus a Zsolt 31,6-ot idézi, amely verset minden zsidó gyermeknek megtanított az édesanyja esti imádságként. Mikor az esti árnyak befedték a házat és környékét, a család így imádkozott: „A te kezébe ajánlom lelkemet!” Jézus úgy halt meg a kereszten, mint Fiú. Mint a gyermek, aki édesapja karjaiban alszik el.

Jézus imádságával azt jelzi, hogy aki halálakor az Istennel való közösségbe megy át, az ahhoz hasonló, aki nehéz munkásnap után hajtja álomra fejét. Jézus együtt imádkozik népével, amely keresztre juttatta. Még most sem szakítja meg velük való közösségét.

A sötétség nagy hatással volt azokra, akik látták Jézus keresztre feszítését, és szemtanúi voltak a megmagyarázhatatlan természeti eseményeknek. Ráeszméltek, hogy nincsenek biztonságban, rádöbbenetek kishitűségükre és Isten félelmes voltára. Mindez büntudatot ébresztett bennük.

A századost és a keresztkörűli sokaságot mélyen megindította Jézus halála. Halálával érte el azt, amit életével nem tudott: megrendítette, megindította, Isten felé fordította a dacos, kemény emberi szíveket.

Szeretett Testvérek! Ha a mi szívünket is Isten felé fordítja ez a kínokkal teli, ugyanakkor bűnbánatra indító történet, akkor elérte a célját. És lehet továbbterjeszteni! Azt, hogy a nagypénteki kínos történet a pokol összes kínjától megszabadítja mindazokat, akik elhiszik és felismerik: mindez értem történt! Ámen.

Kovácsné Tímár Ildikó, lelkipásztor

Húsvét

„Mert elvitték az én Uramat, és nem tudom, hova tették.” (Jn 20,13)

Az emberek túlnyomó többsége hisz Isten létezésében, de sokkal kevesebb ember hisz abban, hogy Krisztus valóban feltámadt. El tudják fogadni, hogy élt, létezett, elhiszik, hogy tanított, gyógyított, de vala-

hogyan nem tudják elfogadni azt, hogy húsvét hajnalán valóban feltámadt a halottak közül.

A magdalai Mária története talán a legszébb leírása annak, hogy egy ember, aki eddig nem hitt a feltámadásban, hogyan tudja elfogadni Krisztus feltámadását. Hogyan tudja elhinni, hogy Jézus Krisztus feltámadt a halottak közül, hogy ő ma is él.

Máriának szomorúan indult ez a húsvét. Nem elég, hogy Jézus meghalt, aki eddig értelmet, tartalmat adott az életének, az nincs többé, most már földi maradványait sem találja. Ez a törekeny asszony ezt már nem bírja elviselni, és sírva fakad. Zokogva panaszozza bánatát: „Elvitték az én Uramat, és nem tudom hová tették.”

Máriának ez a sírva elmondott panasza egy kicsit tükrözi a mai ember húsvéti lelki állapotát, hiányérzetét. Mert talán volt olyan idő, amikor még Jézus életünk része volt. Gyermekkorunkban, amikor hétről hétre mentünk a hittanórákra, vagy közösen készültünk a konfirmációs alkalomra. Régebben, amikor még nagyszüleink minden nap hálát adtak a kenyérért, amikor a hétköznapi munkák megkezdése előtt is imádságban kérték Urunk segítségét. Volt idő, amikor Jézus családtagnak számított, de ezután lassan, szinte észrevétlenül eltűnt az életünkéből. Jött valami vagy valaki, és eltakarta előlünk az Úr arcát. Jöttek az iskolák, a barátok, ismerősök, jött a házastárs, gyermekek, unokák, és elfoglalták Jézus helyét. Felgyorsult a világ körülöttünk, felgyorsult az életvitelünk, egyre több időt szenteltünk a munkánknak, és valahonnan el kellett vennünk ezt az időt, egyre kevesebb időt töltöttünk Urunkkal, míg teljesen eltávolodtunk tőle. Annyira el voltunk foglalva a hétköznapi gondjaival, megélhetésünkkel, munkánkkal, családjainkkal, hogy megfeledkeztünk arról, aki megol-

dást nyújthatna számunkra. Valami háttérbe szorította Jézust az életünkben, elvette tőlünk, most pedig úgy érezzük, hogy már nincs többé. Mi nem sírunk, mint Mária, de lelkünk mélyén úgy érezzük, hogy elvitték az én Uramat, és nem tudom hová tették.

A legtöbb ember húsvét hallatán nem nagyon gondol Krisztus feltámadására. Inkább gondol arra a néhány tavaszi napra, amit családja körében tölthet el. Inkább gondol a természet újjáéledésére, amikor a hosszú téli ridegség után élvezheti a napsütést. Gondol a rokonlátogatásokra, a locsolkodásra, a mai kovidos időkben sokaknak ezek hiányoznak a leginkább. Manapság az emberek többsége így akarja megélni ezt az ünnepet. Így néz ki a húsvét a feltámadott Jézus nélkül. Nem keressük az ünnep lényegét, hanem inkább pótcselekvéseket végzünk. Nem keressük az igazi húsvéti örömet, hanem megelégszünk mindenféle póttörömökkal: egy csokor virággal, kölnivízzel, húsvéti tojással. A húsvéti örömpótlók viszont nem tudják helyettesíteni az igazi örömet. A feltámadt Krisztus nélkül húsvétkor is olyanok vagyunk, mint Mária Magdolna volt: reménytelen, szomorú, tétova.

Mennyivel más lehetne a húsvétunk, ha el tudnánk hinni, hogy Jézus feltámadt a halottak közül, feltámadt, és él. Ha elhinnénk, hogy ő ma is itt van velünk, ma is képes átölelni szeretetével, megfogni a kezünket és vezetni minket egész életünkön át. Talán Mária is sírás közben éppen erre gondolt. Mennyivel más lenne, ha Jézus nem halt volna meg, ha még mindig együtt lehetnének, ha ott lenne a tanítványok körében, az őt követő sokaság között, ha még mindig gyógyíthatna, csodákat tehetne. De Mária úgy érzi, hogy ennek vége. Jézus meghalt. És miközben Krisztus elvesztésén kesereg, ott áll mellette Jézus. Akit sirat, akinek elvesztésén bánkodik, az feltámadt, és ott áll mellette.

Mária akkor még nem tudta, hogy Jézust nem lehet kivenni ebből a világból, nem lehet elvinni őt, akármit tettek is vele, akármilyen vagy akárki takarta is el őt, szorította ki őt az ember életéből, Jézus akkor is él.

Kedves testvéreim, Jézus ma is él, itt van velünk! Itt áll mellettünk! Temelletted is itt áll, olyan valóságosan és személyesen, amilyen valóságosan ott állt Mária mellett.

Lehet, hogy még nem veszel róla tudomást úgy, ahogy Mária sem vett tudomást róla az első pillanatban. Lehet, hogy te is azon keseregsz magadban, hogy milyen jó lenne, ha Jézus ott lenne veled, és nem veszed észre, hogy ott áll melletted.

Lehet, hogy most azt mondd magadban, hogy mindez nagyon szép, de én hogyan bizonyosodhatom meg róla, hogy Jézus valóban feltámadt, hogy Ő él, és itt van velem. Hiszen én nem voltam akkor ott az üres sírnál. Akkor miért higgyek a feltámadásban?

Erre a kérdésre is választ kapunk a történetben. Mária sem azért hitte el Urunk feltámadását, mert látta az üres sírt. Nem egyszer hallhatta Jézustól, hogy fel fog támadni, és most, amikor ott állt a nyitott sír előtt, és ott volt a kézzel fogható bizonyíték, eszébe sem jutott az, hogy Jézus feltámadt. A tanítványok sem tudták elhinni, hogy Jézus valóban feltámadt. Ők is láthatták az üres sírt, a kendőket és lepleket, mégsem

hittek. Úgy érzem, ha bizonyítékok sorát hoznánk itt fel, az emberek többsége akkor sem tudná elhinni a feltámadás tényét. Ha ásatások alkalmával megtalálnák Jézus üres sírját, a kendővel és lepelével, és valamilyen tudományos eljárással bizonyítanák, hogy abban a sírban valóban Jézus feküdt, de csak három napig, majd újra életre kelt, feltámadt, az emberek többsége akkor sem hinne a feltámadásban. Ezen bizonyítékok nem gerjesztenek húsvéti hitet senkiben.

Higgyétek el, hogy a feltámadásról semmilyen bizonyíték nem tudja meggyőzni az embert, a feltámadásról egyedül maga Jézus tud minket személyesen meggyőzni úgy, ahogy ezt az asszonyt meggyőzte azzal, hogy megszólította. Saját tapasztalatból mondom, engem is úgy győzött meg, hogy megszólított, egy-egy szóval, egy-egy igével belenyúlt az életembe. Lezárt előttem utakat, hogy arra ne menjek, és újabb utakat nyitott meg előttem. Vigasztalt, amikor nagyon csüggedt voltam, fékezett, ha rossz irányba indultam. Erőt adott akkor is, amikor azt hittem, hogy nincs tovább.

Jézus ma is így munkálkodik. Ma is megszólít embereket, ma is bizonyossá tesz minket arról, hogy ő meghalt, de feltámadt. Gyülekezetünkben is sokan vannak, akik már megtapasztalták az élő Úr közelségét. Akik már hallották szavát, akiket megszólított. Akik rendszeres kapcsolatban vannak

az Úrral, akiknek minden bizonyítékot felülmúló személyes tapasztalatuk van arról, hogy Jézus feltámadt, hogy Jézus ma is él.

Akit egyszer megszólított az Úr, annak már nincs szüksége bizonyítékokra, hiszen ő maga személyesen meggyőződhetett arról, hogy Jézus Krisztus feltámadt, élő Úr. Mi mindnyájan meggyőződhetünk erről, ha akár csendes imádságban, akár zokogva hozzá fordulunk, akkor ő válaszol imánkra, szól hozzánk. Ha rá bízunk magunkat, akkor életünk élő Urává válik.

Jézus egyetlen egy szót mond ennek az asszonynak: Mária. És ez az egy szó felszárította a könnyeket, elűzte a fájdalmat, a bizonytalanságot biztonsággá, a hitetlenséget hitté változtatta. Ilyen hatalma van Krisztus egyetlen szavának. Ez a húsvét valódi öröme. Annak van igazi húsvétja, aki meghallotta Jézus szavát, aki engedte, hogy a Mester megszólítsa őt. Aki engedte, hogy Krisztus megváltó szeretete beáradjon a szívébe.

Jézus ma is szól, mindazokhoz, akiknek a legnagyobb szüksége van rá. Húsvét hajnalán Máriához, majd a tanítványokhoz, de ugyanúgy hozzánk is.

Ha a feltámadás története emberi tárlmány lenne, akkor valószínűleg sokkal hollywoodibb forgatókönyv szerint zajlana. Jézus azoknak jelenne meg először, akik őt a keresztre juttatták, akik elítélték, kivégezték. Mennyivel hatásosabb, hollywoodibb

lenne ez a jelenet. Vagy ha Jézus feltámadása után megjelenne Pilátus előtt, és azt mondaná: No, Pilátus, azt kérdezted, hogy mi az igazság. Akkor most nézd meg jól, mi az igazság, nézd meg a szegek helyét, nézd meg a töviskorona nyomait... Ez az igazság!

De a feltámadás története nem emberi, hanem isteni forgatókönyv szerint zajlott. Jézus nem azoknak jelent meg, akiknél ez a megjelenés talán a legmegdöbbentőbb lett volna, hanem épp azoknak, akiknek a legnagyobb szüksége volt rá.

Feltámadt Urunkban nekünk olyan megváltónk van, akinek az első útja mindig azokhoz vezet, akik leginkább rászorulnak. Akiknek leginkább hiányzik az ő segítsége, jelenléte ereje. Ha valaki vágyakozik utána, ahhoz azonnal odalép, közel jön és megszólítja: Mária, Zoltán, Erzsébet, József, ne félj, mert megváltottalak, neveden hívtalak, az enyém vagy. Ne félj, itt vagyok veled.

Jézus ma is látja, hogy segítségre, vigaszra szorulunk, látja, mennyire bizonytalanok vagyunk, látja a félelmet, a kételyeket, látja, hogy mi is úgy érezzük, elvitték az én Uramat, és nem tudom, hová tették. Nagyon jól tudja, mennyi minden van az életünkben, ami eltakarja előlünk, ismeri azokat a dolgokat, amelyek kiszorítják Őt szívünkéből, látja, hogy mennyire nagy szükségünk van rá, és ezért hozzánk is közeledik, minket is megszólít. Ne félj, itt vagyok veled. Feltámadtam a halálból!

Ne félj, mert akinek hatalma volt arra, hogy nagypéntek sötétségéből és gonosz-ságából húsvétot teremtsen, annak meg van a hatalma arra is, hogy az élet minden szörnyűségére, még a halálra is megoldást adjon. Ne félj, nézz fel, és lásd meg, hogy Jézus ott áll melletted, Ő feltámadt, élő és ható Úr. Életed Ura akar lenni. Ámen.

Molnár Sándor, lelkipásztor

Irodalom

Reményik Sándor:

Lefelé menet

„Elváltozék...” Köntöse, mint a hó.
Olyan szép, hogy már-már félelmetes,
Mégis: a hegyen lakni Vele jó.
Maradni: örök fészket rakni volna jó.
De nem lehet. Már sáppad a csoda,
Az út megint a völgybe lehalad.
Jézus a völgyben is Jézus marad.
De jaj nekünk!
Akik a völgybe Vele lemegyünk,
Megszabadított szemű hegy-lakók
Csak egy-egy csoda-percig lehetünk.
Elfelejtjük az elsápadt csodát.
És lenn, a gomolygó völgyi borúban,
Az emberben, a szürke-szomorúban
Nem látjuk többé az Isten fiát.

Testvérem, társam, embernek fia.
Igaz: a hegyen nem maradhatunk.
Igaz: a völgyben más az alakunk,
Nekünk lényegünk, hogy szürkék vagyunk.
Botránkozásul vagyok neked én
És botránkozásul vagy te nekem,
Mégis: legyen nekünk vigasztalás,
Legyen nekünk elég a kegyelem:
Hogy láttuk egymás fényes arculatját,
Hogy láttuk egymást Vele – a Hegyen.

Vaskői Károly:

Körforgás

Origója teremtésnek,
tőle ered fény s az élet.
Alkotását, mint jó gazda,
féltő őrként igazgatja.
Magból mag lesz, rügyből virág,
körforongon föld s a világ!

Ezért lesznek kurta napok,
jégvirág díszes ablakok,
behavazott: utak, porták,
majd hóléből telt csatornák,
nyíltni vágyó kis virágok,
s tavaszt hívó gerleparók.

És lesz nyár is, bőrt égető,
poros út és forró tető.
Fától árnyas, enyhet adó,
eső, vég nélkül szakadó.
Tarlók helyén vetett szántás,
kapufélfán rút töklámpás.

Lesznek pajkos őszi szellők,
papírsárkányt felemelők.
Sok gyümölcstől hajlott ágak,
fecskék, amint délre szállnak.
Hogyha ismét visszatérnek,
leljék hült helyét a télnak!

S újra lesznek hóvirágok,
otthonra lett gólyapárok.
Új életet bontó ágak,
és rügyező fényes vágyak.
Sóhajok közt szép remények,
mik lelkekben raknak fészket.

Friss hírek Vlothoból

Amikor Molnár Sándor egy rövid írást kért tőlem a mostani vlothoi helyzetről, igen megörültem. Úgy érzem, tényleg fárasztó mindig a koronahelyzetről beszélni, az viszont tagadhatatlan, hogy maga a helyzet sok tekintetben befolyásolja úgy a személyes, mint gyülekezeti életünket. Németországban, mostanában arra panaszkodnak sokan, hogy csak lassan halad előre a védőoltás ügye. Az igaz, hogy valamivel alacsonyabb nálunk a fertőzöttség, mint Szlovákiában. Egy kis ideig reménykedtünk is abban, hogy március 28-tól újra lehetőségünk lesz a jelenléti istentiszteleteken részt venni, de sajnos újra emelkedni kezdett a fertőzöttek száma. Így úgy néz ki, hogy egyelőre mi is csak online istentiszteleteket fogunk tartani.

Az online istentiszteleteket felváltva tartjuk a 6 evangélikus illetve református gyülekezetekben Vlothoban. Karácsonytól háromszor került rám sor. Az igehirdetések

írást változtat egy ruhaszárító kötélre akasztjuk ki a templomunk előtt. Aki szeretne, mindenki elvihet-elvehet belőle.

A konfirmandusokkal mi is Zoomon tartjuk a kapcsolatot, mint Kovács Tímár Ildikó. Az a tapasztalatom, hogy ez egy jó lehetőség a fiatalokkal való rendszeres kapcsolattartásra. Ugyanakkor már nagyon vágyom arra, hogy a gyülekezeti házunkban, személyesen is találkozassunk!

Idősebb testvéreinket születésnapjuk alkalmából telefonon köszöntjük, ahelyett, hogy meglátogatnánk őket.

Nem tartunk rendezvényeket a gyülekezeti házban, csupán a gyászolókkal (a temetést bejelentőkkel) tudunk itt beszélgetni.

Néhány alkalommal gyülekezetünk egy csoportjának kis ajándécsomagot készítettünk: gyermekes családoknak; 28–39 éveseknek, illetve a 70 éven felülieknek. A csomagokat a konfirmandusok és szüleik segítettek eljuttatni a címzettekhez. (Egy alkalommal ezek a csomagok fair trade bio narancsot is tartalmaztak. Dél-Olaszországban létezik egy SOS Rosarno nevű egyházi kezdeményezés – ezt igyekezett a gyülekezetünk is támogatni.)

Nagyon sajnáljuk, hogy tavaly sem tud-

tunk Rimaszombatból csoportot fogadni. Sajnáljuk, hogy Prágába sem jutottunk el a konfirmálni készülő fiatalokkal.

Annak ellenére, hogy még mindig komoly a koronahelyzet, mi nem akarjuk feladni a reménységet, hogy Istenünk hamarosan lehetőséget ad arra, hogy szemtől szembe is találkozassunk egymással.

Winfried Reuter, vltohi lelkipásztor

Oktatás

Felvételi tájékoztató

A Tompa Mihály Református Gimnázium ezúton is tájékoztatja az érdeklődő növendékeket és szülőket a 2021/2022-es tanév középiskolai felvételi eljárásával kapcsolatban:

A négyosztályos és nyolcosztályos gimnáziumba jelentkezők 2021. április 8-ig (csütörtök) kérhetik ki és nyújthatják be aláírásra az illetékes alapiskola igazgatójának a felvételi jelentkezési lapjukat. Javasoljuk ennek formáját és menetét egyeztetni az alapiskolával. Az alapiskolák a jelentkezési lapokat 2020. április 16-ig (péntek) juttathatják el a gimnáziumba. Amennyiben az alapiskola nem küldi a nyolcosztályos gimnáziumba jelentkezők jelentkezési lapjait, azt a szülők postai úton vagy személyesen beadhatják a gimnáziumba. További információ a Tompa Mihály Református Gimnázium honlapján (tmrg.sk) a felvételi menüpont alatt található.

Molnárné Pelle Beáta, igazgató

Beiratkozás

A Református Alapiskolába való beiratkozás a nevelésről és oktatásról szóló 245/2008 T. t. sz. törvény 20. szakaszának 2. bekezdése alapján 2021. április 1-től április 30-ig tart.

Az iskola fenntartója a személyes beiratkozás napjául 2021. április 1-jét határozta meg.

A beiratkozás módjai:

Az iskola információs rendszerén keresztül.

A honlapon elérhető kérvény kitöltésével (kitöltési minta), aláírásával és postai vagy elektronikus úton való elküldésével az alapiskola címére.

Személyesen a kérvény kikérésével és kitöltésével 2021. április 1-jén 8.00 és 15.00 között az alapiskola Daxner u. 34 sz. épületében.

További információ a [rirek.sk](http://www.rirek.sk) honlapon, a +421-47-2010191, +421-911-449904 telefonszámokon vagy a alapiskola@reformata.sk e-mail címen kapható.

Élő istentiszteletek

rirek.sk és YouTube csatornánk

Nagypéntek 10.00 óra

Húsvétvasárnap 10.00 óra

Húsvéthétfő 10.00 óra

Duna Televízió

Nagypéntek 10.00 óra

Duna World

Húsvétvasárnap 9.00 óra

Hirdetések

Istentiszteleti alkalmaink

Betartva a hatályos rendelkezéseket egyházunkban továbbra sem tartunk nyilvános templomi istentiszteleteket, bibliaórákat és egyéb közösségi összejöveteleket.

A húsvéti alkalmak istentiszteleteit, ahogy a vasárnap délelőtti istentiszteleti alkalmakat is, 10.00 órai kezdettel élőben közvetítjük honlapunkon és egyházunk YouTube csatornáján.

Húsvét vasárnapján úrvacsorás istentiszteletet tartunk, akik élni szeretnének az úrvacsorai jegyekkel, azok készítsék be a kenyeret valamint a bort, és kövessék a szolgálatot végző lelkipásztor utasításait.

A perselybe és Isten dicsőségére szánt adományokat, valamint az egyházfenntartói járulékot a következő folyószámlára is be lehet fizetni:

SK65 0900 0000 0003 8112 5607.

CSILLAGOS templomi hírlevél

Rimaszombati Református Egyházközség

Fő tér 16A, 979 01 Rimaszombat

www.rirek.sk • facebook.com/rireksc • rirek@rirek.sk

+421-47-5621945 • +421-905-479155 • +421-905-541176